

PDZ

PŘÍLIŠ
DIVOKÁ
ZEM

LADISLAV KLIMEŠ
ANTONÍN KUTTMAN

Ladislav Klimeš
Antonín Kuttman

PŘÍLIŠ DIVOKÁ ZEM

1. část: Zimní válka

Copyright

Autor: Ladislav Klimeš, Antonín Kuttman

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

Praha, 2016

1. elektronické vydání

ISBN:

978-80-7512-587-3 (ePub)

978-80-7512-588-0 (mobipocket)

978-80-7512-589-7 (pdf)

PŘÍLIŠ DIVOKÁ ZEM 2

PODĚKOVÁNÍ	5
PŘEDMLUVA	6
PROLOG	7
ČÁST PRVNÍ.....	12
ZIMA 2020	12
PODZIM 2020	17
ZIMA 2020	29
ZIMA 2013	31
ZIMA 2020	82
ZIMA 2013	86
ZIMA 2020	96
ČÁST DRUHÁ	105
ZIMA 2013	105
ZIMA 2020	122
ZIMA 2013	129
ZIMA 2020 - 2021	136
ZIMA 2013	150
ZIMA 2020	170
LÁDISŮV PŘÍBĚH	180
1. KAPITOLA: MĚSTO DUCHŮ	180
2. KAPITOLA: SCHŮZKA PO LETECH	191
3. KAPITOLA: ZIMNÍ REVOLUCE	215
4. KAPITOLA: HOŘÍCÍ SNÍH	232
5. KAPITOLA: STARONOVÍ PŘÍCHOZÍ	241
6 KAPITOLA: PŘESUN DO HOR.....	265
7. KAPITOLA: ÚNIK Z PRAHY.....	288
8. KAPITOLA: DUCHAŘSKÉ HISTORKY.....	306
9. KAPITOLA: ZMIJE SE PŘEDSTAVUJE	340
10. KAPITOLA: 30 MINUT PŘED PŮLNOCÍ.....	361
ŠTUDÁKŮV EPILOG	377
ZIMA 2020	377
ZIMA 2014	381

PODĚKOVÁNÍ

Za prvé bych chtěl poděkovat své skvělé přítelkyni Katce, která svým neúnavným betareadingem a různými připomínkami dokázala prakticky nemožné: Donutit mě knihu upravit a připravit k vydání.

Velké díky patří Lukáši Hoffmanovi za jeho časté rady ohledně vybavení, zbraní a taktiky. Díky jeho komentářům se mi podařilo knihu posunout zamýšleným směrem.

Dále bych chtěl poděkovat Petru „Vincovi“ Havlíčkovi za obálku a několik rad ohledně charakterů a vymyšlení několika písní.

Nesmím opomenout také svého věrného kamaráda Ondřeje Krejčíka, nesmrtelného rejpala a provokatéra. Bez něj by některé hlášky a vtípky neměly takovou šťávu.

Na závěr bych chtěl poděkovat svým rodičům, kteří mě vždy podporovali v tom, co mě bavilo, a nezlomili nade mnou hůl v dobách, když se zrovna nedařilo.

PŘEDMLUVA

Děkuji každému, kdo si naši knihu jakýmkoliv způsobem pořídil a nyní se rozhodl do ní pustit. To, co se nachází na následujících stranách, je produkt práce dvou mladých kluků, které spojovaly společné zájmy. Hry, knížky a akční filmy.

Jednoho dne si jeden z nich řekl: *Dost! Proč je to vše tak jednostranné? Proč to nemůže být jednou jinak?*

A tak vznikly první nápady na tuto knihu. Knihu, kde z legendárních dobráků se stávají ti špatní a naopak. Knihu, která staví na hlavu konvence z akčních filmů, her a knih. Kniha není propagandou rasismu, či nenávisti k národům nebo menšinám. Je o drsné akční drama s trochou černého humoru a velkou dávkou cynismu. Nic víc, nic míň. Kniha vznikla pro pobavení jak autorů, tak čtenářů.

Ladislav Klimeš

PROLOG

Jako správný válečný epos, i náš příběh začíná v podstatě na samém konci.

Jaro 2021:

Blížilo se svítání. Americký nákladák uháněl po křivolaké cestičce někam na jih k lesům. Nadskakoval po kamení a kymácel se. Za ním jel Hummer s kulometem. V nákladáku seděla, kromě řidiče a vojáka na místě spolujezdce, také čtveřice zajatců, tři v českých uniformách a jeden v ruské, usazených na korbě vzadu přikryté plachtou.

Kulometčík v Hummeru pečlivě kontroloval okolí, ale hlavně pohyb na korbě nákladáku. Sjeli z polní cesty na lesní, úzkou, kde se sotva vešli.

Přišel jsem k sobě.

Nebo alespoň do stavu, který se dal k tomu nejlépe přirovnat. Ksicht mě bolel a měl jsem z něj krásnou, celým spektrem barev hrající, podlitinu. Křeček se Študákem na tom nebyli o nic líp. Křeček měl roztrženej ret až na bradu a Študákovi jsem do tváře radši ani neviděl. Nejhůř na tom však byl náš rusák- Major Suvorov. Když nás dostali, jedinej byl po tý šlupce při smyslech a mlátil se hlava nehlava. Seřezal tři amíky na jednu hromadu během minuty, ale bylo jich prostě moc.

Měli rozkaz nás chytit živé a vyslechnout. Když jsem se jim u výslechu dostal z pout a zmlátil toho přesladkýho ouřadu, jenž na kameru chtěl, abych se přiznal k válečným zločinům, tak nás všechny omráčili a nyní nás někam odváželi.

Tak nějak podvědomě jsem věděl kam.

Náklad'ák s rachoceníím zastavil.

„Konečná!“ ozvalo se z kabiny v angličtině.

Vojáci vyskákali z vozidel a pustili se do zabezpečování okolí. Nechali jen pár lidí na místě. Byli si celkem jistí svým bezpečím.

Kdosi hodně silný mě drapnul za kabát a stáhl z korby dolů. Přistál jsem obličejem v bahnitě rozryté zemi. Křeček a ostatní dopadli obdobně. Opět mě někdo zvedl a pak už nás táhli do hlouběji do lesa. Když se mi podařilo dostat bahno z očí, začal jsem se pořádně rozhlížet. Okolí mi přišlo neznámé, ale jestli jsem něco poznal, byl to sílící puch.

Puch hromady mrtvých těl.

Stačilo jít chvílku po lesní cestě a hned se ukázal náš cíl-masový hrob.

„Masový hrob?“ dostal jsem ze sebe se smíchem anglicky. „To už vás opustila veškerá kreativita?“

Kopanec do ledvin mi posloužil jako odpověď. Tělem mi projela vlna spalující bolesti a snažil jsem se zůstat stát. Padl jsem na kolena a okamžitě se pokusil zvednout a vrhnout se po tom, co mě nakopl.

Dvojice silných paží mě udržela na kolenou.

„Ta vaše parta si prostě nedá pokoj,“ ozvalo se za mnou.

Do mého zorného pole vešel muž, stejně vysoký jako já, v americké důstojnické uniformě.

„Andersone,“ ucedil jsem. „Tys ještě nenásledoval bratra?“

Za to jsem si vysloužil kopanec přímo do obličeje. Zatmělo se mi před očima, ale už tak porubanému ksichtu to nemohlo uškodit.

Anderson se ke mně sklonil.

„Měli jste to vzdát po Praze,“ zasyčel. „Tehdy jste mohli sklápnout a nechat toho, ale né, vy si musíte hrát na vojáky a dál terorizovat.“

„A teď, kdo je terorista,“ pohlédl jsem mu do očí. „Ten, kdo bojuje na vlastním území za svou zemi, nebo ten, kdo se nasere do cizí země a dělá tam pořádek.“

Další kopanec, rovnou do hrudníku.

Ten člověk by se mohl naučit taky něco jinýho, než jen zbaběle kopat.

Asi to byl před válkou fotbalista.

„Kdybych měl rozvázaný ruce, tak si tě podám, ani se při tom nezapotím.“

Další pokus o kopanec mu nevyšel. Vysmekl jsem se a dal mu pořádnou hlavičku přímo do rozkroku. Mít na hlavě přilbu, tak už do konce života mluví jak ženská. Bohužel jsem neměl nic, ale i tak byl účinek překvapivý.

Anderson se zlomil v pase a spadl přímo na moje záda.

Křeček se Študákem si toho všimli a také se dali do boje. I když to byla spíš fraška. Kopali kolem sebe všemi možnými směry a amíkům netrvalo dlouho, než nás všechny tři zkrotili.

O pár okamžiků později jsme stáli všichni tři před masovým hrobem a popravčí četa před námi.

„No, hoši,“ utrousil jsem. „Tohle vypadá bledě.“

„To jo,“ zahuhlal Křeček.

Napřímili zbraně. Anderson si uhlazoval bolavý rozkrok. Stál opodál a usmíval se jako největší vítěz.

Nasál jsem vzduch do plic. Možná naposled.

Zavřel jsem oči a čekal výstřely.

„Hele, Ládis,“ ozval se Študák. „Máš u nohy nějakýho hada.“

Ucítil jsem na lýtku pohyb. Lehké ovinutí mé nohy a syčení. Vzplanul ve mně malý plamínek touhy po krvi a postupně se rozhoříval.

V tu chvíli jsem otevřel oči a usmál se.

„Pánové,“ promluvil jsem k četě. „Už teď jste mrtví, jen o tom ještě nevíte.“

Výstřely zaduněly.

Študákův příběh:

Poutník bez hole a generál bez voje

putují královstvím bez krále

a městy bez lidí,

korunováni kamením a nocí bez rána,

kterými měla být vzbudena

jejich země.

Země příliš divoká.

ČÁST PRVNÍ

ZIMA 2020

No, mohlo by bejt i hůř.

Jistej si tím moc nejsem, ale s klidem bych si na to i vsadil. Pokud by teda ještě někde stála nějaká sázková kancelář. Od posledního dobrýho spánku uběhly možná dva týdny, tělo jsem měl vyčerpaný neustálým pochodem a utíkáním, spal jsem, kdy jsem mohl, a na jak dlouho jsem mohl. Protřu si oči. Sněží mi přímo do ksichtu a žádná sranda to není, je to pořádná fujavice a sněhový vločky padaj z nebe v pořádně zmrzlých koulích. K tomu všemu ten vítr, kterej mi vhaní sníh skoro kolmo do obličeje.

Tak nějak na dálku poděkuju svýmu bráchovi. Doufám, že se tam máš hezky, řeknu si v duchu a znovu si promnu oči. Ruce mám úplně ztuhlý a prsty skoro necítím, ale s tím už bych měl asi počítat. Hlavní je, aby mi nepromrzlo celý tělo. Schovám dlaně do podpaží a trochu si poskočím, abych urovnal kvér na zádech.

Vyfouknu obláček páry a podívám se nahoru, do hnusně šedýho nebe, který se mi jakoby směje tím, že na mě pořád hází další a další sněhový koule. No, řeknu si, aspoň ty mrtvoly dlouho nikdo nenajde.

Před několika hodinama jsem totiž zabil dva lidi. Hezky postaru, zblízka, zezadu. Jeden nůž mezi žebra a druhý prostý zlomení vazů. Hoši se ani nestačili otočit. Mrtvoly jsem pak obral o tolik potřebnej žvanec, nějakou vodu a nějakou tu municí.

Co bych dal za dobrou teplou polívku. Nebo vývar. Kouřilo by se z něj a já bych jazykem objížděl lžící jako nadrženej čokolád a bylo by mi jedno, že se na mě někdo přitom kouká.

„Tak co,“ řeknu nahlas, „Ládis, co asi děláš? Váliš si koule beztak na tý svojí věži a čumíš do prázdna. Nebo chrápeš.“

Občas potřebuju s někým mluvit, a protože tu nikdo není, dialog vedu sám se sebou, nebo s lidma, který ještě žijou, ale jsou kilometry daleko. Občas i s lidma, který už dávno čuchaj ke kytkám odspodu. Ono, když je člověk na dlouhý dny a týdny úplně sám, opuštěnej a potuluje se touhle prázdnu krajinou, nic jinýho mu nezbyvá. Nebo hrozí, že se pak zcvokne. Možná to je osudový znamení, že si *zrovna* dneska vzpomenu *zrovna* na něj, ale v tuhle chvíli to ještě tušit nemůžu.

Stoupám na kopec. Měl bych být odhadem v půli cesty.

Dneska už přecházet hranice není tak snadný. A nejde ani tak o to, že tu proběhla nějaká jakože invaze, ale o to, že česká kotlina není moc hezkou turistickou destinací posledních několika let. Přesně tam, kde se láme přírodní hranice – na vrcholcích hor, se totiž láme i počasí. Zatímco tady, *za* hranicí, sněží, v naší malebný kotlince nesněžilo už několik let. Maximálně tak popílek.

Oproti ostatním, se kterými jsem se za poslední roky setkal, jsem nikdy neměl nic proti americkému zásahu. Spousta lidí si tu u nás hrála na patrioty a bůhvícovšechno, jenom já jsem se tak nějak do toho boje o české dolíček zamotal. Začalo to tak strašně dávno, že už se mi i těžko vzpomíná, a pak se to celý nějak posouvalo dál a dál a já se do toho všeho nějak zavrtil a už v tom zůstal.

Změnilo se strašně moc věcí.

Ale některý zůstaly stejny. Třeba to, že i když jsem se už tři měsíce neohlil, pořád jsem měl na bradě jen takovej chomáček různobarevných vousků. A jak šlapu do toho kopce, bradu zachumlanou do palestiny, začne mě ta brada strašně svědit.

No ale jak říkám, mohlo by bejt i hůř.

Protože kdybych se najednou nezastavil, abych si ty fousky na bradě podrbal, byl bych okamžitě mrtvej.

Takhle jen ucítím podivně teplý vzduch, jak mi prosviští přímo před nosem, postřehnu maličký výbuch sněhu vpravo vedle mě a teprve potom ke mně doputuje ozvěna výstřelu.

„Shoot, then ask.“

Střílej, potom se ptej.

Moje tělo okamžitě zareaguje po svém, plácne sebou do sněhu a začne se okamžitě hrabat náhodně sem a tam. Hrabu jako křeček a ta představa mě v danou chvíli strašně rozesměje, představuju si Ondru, jak se hrabe takhle v zemi a Ládís nad ním stojí a strašně se mu směje.

Jenže já hrabu ve sněhu a hrabu hlouběji a dál a náhodně měním směry a doufám, že sníh je tu dost hlubokej na to, abych se v něm opravdu ztratil.

Výstřel přišel zleva, a protože to tady i celkem znám, vím, že ten výstřel přišel z maličké rozhledny, kterou tu vystavěli Němci ještě před tím, než u nás vykvetla atomová houbička. Jsem debil, myšlenkama už jsem byl úplně jinde a zapomněl jsem, že tady ta rozhledna stojí. Už si představuju toho osamělýho vojáka námořní pěchoty, kterej tam bydlí a pije svoje levný pivo, jak sedí u svýho snajprpostu, vysílačku u huby a volá okamžitě o vrtulník.

No hrabej, chlapče, hrabej.

A tak hrabu.

PODZIM 2020

Dovolená za všechny prachy. Fakticky to byla dovolená snů.

Člověk by řekl, že v mém věku už budu mít dost rozumu, ale ono se to tak nějak zkrátka vyvrbilo samo. Jé, hele, to je můj brácha, von mluví skvěle anglicky, tak anglicky, že nikdo nepozná, že je Čech. Jé, hele, to se nám hodí, jakou má kvalifikaci?

Jé, hele, v pohodě, je to můj brácha, celou válku byl se mnou, umí všechno, co umím já. Jé ty vole, to se nám hodí, zavolej ho. Jé, hele, chlapi, já to беру.

No jo. Můžu si za to sám.

Jako malej kluk jsem moc Jamese Bonda nemusel, ale teďkonc si připadám jako on. V ruce maličkatou pistoli, po boku krásná holka a támhle naproti zákeřnej protivník, co chce zničit celej svět. Až na to, že nemám ani tu pistoli, ani tu holku a ten protivník nechce zničit celej svět. Jemu bude stačit, když zničí všechno, co moje srdce miluje.

Brácha moc dobře věděl, na jaký struny musí zahrát, abych mu na tohle kývnul.

„Víc neumíš?“ vyplivnu ze sebe krev a předvedu svůj nejlepší úsměv. Co na tom, že mám křivé zuby a jeden už mi i vypadl, když mě před několika lety v Praze sejmuli pažbou přímo do rozesmátý držky. Na tohle jsem byl vždycky machr, nasrat někoho tak, že mi potom rozbil hubu.

A hele. Dostanu další ránu, tentokrát levačkou. Ucítím tupé křupnutí a tak nějak mám pocit, že za chvíli vyplivnu další zub. Tenhle už byl tak trochu uvolněnej několik let nazpátek, ale prozatím držel.

Mluvím anglicky, protože mě vyslýchá Američan a já hrdinsky necekl ještě ani slovo. Děkuju Bohu za to, že na mě ještě nevytáhli nějaké mučící instrumenty, protože já jsem na bolest strašně citlivej a stačí mě píchnout špendlíkem a už to bolí, a když bude tenhle hrdina píchat hodně a hodně dlouho, povím mu všechno, co vím.

Nebo aspoň to budu předstírat.

„Pravačka už tě bolí?“ zvednu oči a znovu se mu usměju do obličeje.

Začalo to nevinně. Pojedeš tam a tam a získáš tyhle a tyhle informace, který pro mě má Londýn.

„A jak se tam dostanu?“ zeptal jsem se naivně, ale nejsnazší cesta, jak se dostat na západ přes hranice je samozřejmě po svých. Stejně tak je nejsnazší se dostat zase zpátky.

„V Lipsku najdeš tohotohle chlapa. Thomas Siedkreuz.“ Hodil mi pod nos fotku nějakýho blond'atýho Sasíka s obličejem plným jizev od neštovic.

„To je fakt pěkný jméno. Mohl si taky vymyslet lepší, míň nápadný.“ Jmenovat se Varnejkříž bych fakt nechtěl. „Mohl si vzít moje a znělo by to líp německy, hele.“

To jsem možná zapomněl říct. Mluvím kromě angličtiny ještě německy, oba jazyky jsem studoval a po škole, ještě před válkou, jsem se naučil něco málo španělsky a rusky. Samozřejmě, že kontakty s ruskou rozvědkou mi pomohly rozšířit moje jazykové znalosti o trochu víc a tak už můžu i s klidem předstírat, že jsem mongolskej Rus. Až na to, že nemám moc mongoloidní rysy.

„To je fuk,“ usmál se brácha a podrbal se na bradě. „On to Němec je. Nepovím ti ale, kde ho najdeš, musel změnit lokaci.“

„Čmuchalové ho vyčmuchi?“ usmál jsem se. Čmuchalové byli speciální jednotka americké kontrarozvědky, „Sniffers“. S trochou

pýchy musím dodat, že ji okopírovali od nás. Respektive od mojí jednotky. Mým úkolem po okupaci bylo vyčmuchtat americký špiony, kteří se rozmístili po celém Česku a hledali informace. Musím skromně přiznat, že jsem v tom byl fakt dobrej, však mě taky vyškolil můj vlastní bratr. Někde se ztratit a tam sosat informace z různých zdrojů, to mu bylo v dobách jeho mládí denním chlebem a v týhle pošahaný pseudoválce jsem to začal žrát i já.

Pochopil jsem, že úplně stejně fungovaly všechny velký zpravodajský agentury ještě před invazí, ale teprve ve válečný zóně přichází na řadu skutečný umění, jak se ztratit v davu. Protože když nad hlavou rozkvetou atomovky, všichni jsou rázem víc podezřívavější.

Vybavila se mi jedna akce, kdy jsme na počátku okupace rázovali pražským metrem v přestrojení za americký mariňáky a v pohodě se docourali až na Hradčanskou. To byla vlastně moje první větší akce a byl jsem tehdy udělanej až za ušima, ale naučilo mě to spoustu nových věcí, o kterých jsem neměl ani páru.

Tomáš Varnýkříž se schovával někde v Lipsku a najít špiona, kterej se nechce nechat najít, nemusí být žádná legrace, ale pokrčil jsem rameny a šel plánovat trasu, kterou se vydám. Bylo zapotřebí strašlivý množství informací, navíc jsem se chtěl ještě cestou

zastavit v jednom pracovním táboře a porozhlédnout se tam, jestli nenajdu ještě nějaký moje přátele z doby před... No před tím.

Brácha mě načápnul, jak sedím v našem podzemním bunkru a potahuju z cigarety. Seděl jsem v křesle s nohama položenýma na rohu stolu, na prsou jsem si hřál popelník a očima jsem sjížděl mapu zavěšenou na stěně po mojí pravé ruce.

Správně bych mu měl asi zasalutovat, protože přeci jen jsme pořád ještě Armáda Český republiky, ačkoliv oficiálně jsme banda teroristů a bůhvíčeho všeho. Ale můj velkej bratr měl na ramenou výložky kapitána Armády České republiky a já sám jsem byl prej povýšenej na takovou jakože nenápadnou hodnost, ale když vstoupil do místnosti, jenom jsem mu kývnul na pozdrav a sundal nohy ze stolu. Brácha vyhodil ten svůj velkej zadek na stůl a z náprsní kapsy vojenský košile vytáhl pomačkanou krabičku cigaret.

„Máš plán?“ zeptal se mě, zatímco třepal zapalovačem.

Plán jsem měl dávno vymyšlenej a i jeho provedení se mi zdálo jednoduchý. Přikývl jsem a hlavou ukázal na mapu. „Půjdu oficiálně.“

Brácha se usmál. On moc dobře věděl, co to znamená.

Na několika hraničních přechodech, který ještě fungovaly a nebyly permanentně uzavřeny spojeneckými vojsky, byly brány pro oficiální návštěvy, ať už z Česka nebo ze zahraničí do Česka. Pověštinou to byli papalášové, kteří si vozili zadky ve velkých limuzínách s ohromující spotřebou.

Potáhnul jsem z cigarety, odklepl do popelníku a podal jej bráchovi. „Za čtrnáct dní se střídá turnus na hranici v Aši. Proklouznu tam skrz jako oficiál.“

Brácha kývnul hlavou. Aš fungovala odjakživa jako město, ve kterém se střídaly vlivy – dřív česko-německý, teď americko-německý. Lepší místo pro zřízení výměnného města, ve kterém může pracovní síla přecházet sem a tam, sotva mohli najít. A nebude nic moc těžkého projít do Německa jako zaměstnanec, moje příjmení mi ještě pomůže. Zaplat'pánbu, že nikdo nevěděl, jak se ve skutečnosti jmenuju, všude jsem byl vedený jako brácha kapitána Voliše, a tak mě americký i český síly překřtily na Voliše. Že máme každé jinýho tátu, to nikdo vědět nepotřebuje.

„Nazpátek přeju hranice někde v Krušných horách. Chtěl bych se zastavit u hrobu,“ vysvětloval jsem a pořád upíral oči na mapu. Kapitán Voliš neřekl nic.

„Problém budiž jen v tom, že nevím, kde najdu toho Siedkreuze. Může to trvat měsíc, dva, tři, podle toho, jak moc je dobrej. A podle toho, jak se mi podaří se vsáknout dovnitř.“

Otočil jsem hlavou a bradou kývnul na popelník. Brácha mi ho podal. Típnul jsem cigaretu, ze který jsem ve výsledku potáhnul jen třikrát, a rychle si zapálil novou. Voliš si přiložil svou cigaretu k ústům, dlouze potáhl, jak to měl ve zvyku, a pak ještě s pusou plnou kouře řekl: „Podle majora je hodně dobrej. Jediný, co máš, je ta fotka.“

Přikývl jsem. Lipsko bylo naštěstí už od druhý světový války město s velkýma vazbama na zahraničí. Ztratit se v něm nebude moc těžké, takže tím budu mít práci trochu lehčí.

Přesto jsem se zkoumavě podíval na bráchu. „A ted' upřímně, věříš mu?“ zeptal jsem se a očima zamířil kamsi ven za dveře.

„Hmmm,“ potáhl kapitán a zavrtěl pomalu hlavou. „Ne. Musíš si dávat bacha.“

Nic jsem na to neřekl.

Místo toho jsem obrátil list. „Co malej?“ zeptal jsem se a naoko předstíral zájem. Můj synovec mi byl naprosto volnej, už když byl malý dítě, neměl jsem ho rád. Tušil jsem, že z něj vyroste pěknej

sígr, což se potvrdilo tím, že dokázal svýho tátu pěkně tahat za nos. A málokdo umí tahat kapitána Voliše za nos.

„Dobrý,“ řekl jen a znovu si odklepl. „Co ty?“

Věděl jsem, co tím myslí, ale zavrtěl jsem hlavou, abych zastavil případnej proud otázek. „Něco mu přivezu z Lipska,“ řekl jsem místo toho a brácha se usmál. „Za chvíli budou Vánoce, vid’,“ dodal jsem s neupřímným smíchem.

Měl pravdu, ten můj bratr.

Musel jsem si dát pozor.

Kdybich si ho opravdu dával, nemusel bych teď plivat krev a zuby.

„Měl jsem tušit, že to bude pěkná...“ snažím se si vybavit nějaký hezký anglický slovo, který by vystihlo to, v čem jsem teď zavrtanej až po ramena. „... sračka,“ řeknu nakonec místo toho a sleduju, jak se pod’obanej Američan znovu napřahuje k ráně.

Všechna čest, výslech si vede sám, nesedí za sklem, nepíchají do mě nějaký séra pravdy. Nevím, jestli ví, že vlastně nic nevím, každopádně ale bere svoji práci opravdu vážně. Věděl jsem, že jednou mě chytěj a budou vyslýchat, a proto jsem se záměrně vyhýbal všem informacím. Nic jsem nechtěl vědět a všechny

rozkazy jsem vykonával bez toho, abych věděl, proč to dělám. Bylo třeba něco infiltrovat a někoho zabít? Bylo mi jedno, že je tomu klukovi třeba sedmnáct. Nechtěl jsem vědět, proč dělám to, co dělám a to přesně z toho důvodu, který právě nastal.

Přistane mi na ksichtě další rána. Tentokrát už to opravdu bolí, hlava se mi roztřeští tak silně, že se mi zvedne žaludek. Před očima mi rozkmitají vlnky a rozvlní všechno okolo mě tak, že ani nevidím, jak přichází další rána. Spoutanej koženými řemeny k nějaký sesli toho opravdu moc neudělám. Jediný, co jsem doposud mohl, bylo obrnit celý tělo, když jsem viděl, že se blíží další a další údery, ale tahle rána mě zaskočila zcela nepřipravenýho.

Protože ji nevidím a protože jsem už napůl zlomenej křečovitou bolestí.

„Hey, hey,“ zašeptám unaveně. Oči mám zavřené a cítím, jak se mi z rozbitýho nosu spouští krev. Přestávám vnímat, kterým jazykem mluvím. Střídám angličtinu s němčinou. Snažím se vojákovi říct, že opravdu nic nevím.

Jenže on prostě věří tomu, že mě nezlomil a že zatajuju další informace. Myslí si o mně, že jsem špion. Nebo tak něco.

„Rozvaž mě,“ řeknu nakonec, když se mi vrátí plný vědomí.
„Rozvaž mě a já ti ukážu, že fakticky máš toho nepravýho.“

Ale ne. Mariňák přede mnou znovu mávne nějakým papírem, na kterém jsou červeně zakroužkované jména. V životě jsem ten papír neviděl. Některá jména samozřejmě znám, protože jsem s nima už dělal.

„Když s tím přestaneš mávat, možná si i přečtu, co tam je,“ řeknu ve snaze získat nějaký čas na to, abych chytil dech. Zelená guma kupodivu poslechne a podrží mi papír před očima na tak dlouho, abych ho stihl projet odshora dolů.

Je to seznam jmen, která Američani asi spojují s vedením povstaleckých buněk. Nebo tak je to aspoň nadepsaný. „Já ti dám povstalecký buňky,“ řeknu tentokrát česky, ale očima rychle projíždím seznam. Nikde tam naštěstí není ani moje jméno, ani jméno mého bratra.

Samozřejmě, že úplně na vrchu je Vávrovo jméno.

„Ty zakroužkované jména...?“ zkusím se zeptat, ale papír mi zmizí z očí a místo něj se mi před očima objeví ksicht toho amerického frajera.

„Kde jsou?“ zašeptá.

Asi sledoval spousty amerických filmů, kde prudký snížení hlasitosti nevěstí nic dobrého.

„Kde jsou vaše základny?“

Zavrtím hlavou. „Nevím, co si o mně myslíš. Já k povstalcům nepatřím.“

Usměje se. „Patříš. Já to moc dobře vím.“

Tentokrát se usměju já. „Dokaž mi to.“

Ani se neotočí, mávne rukou kamsi za sebe a přede mnou se najednou rozehraje zpomalený video. Odkudsi vychází projekce mě samotného, jak stojím v černé místnosti, okna mají stáhnuté žaluzie a proti mně stojí Thomas Siedkreuz a cosi mi podává. Jsou to ty... „zaručený informace“ z Londýna. Siedkreuz mi právě říká, že veškerý data, který po něm Praha požadovala, jsou ukryté.

Ten okamžik si vybavuju, stál jsem proti Siedkreuzovi a něco mě strašně šimralo v nose, takovej ten divnej pocit, že všechno je posraným navrch. „Kde?“ vidím sám sebe, jak se ptám s rukou ledabyle zastrčenou v kapse. Siedkreuz mi podává papír s adresou. Pak odchází. Pořád mě šimrá nos, tak se na něm podrbu a v tom okamžiku se všechno zesralo. Do toho pokoje vtrhlo komando amerických vojáků ozbrojených tak, že by s klidem vymlátili celou somálskou vesnici.

Bohužel, video má i audio, tak není pochyb, že jsem to já a že jsem s nikým při převozu nevyměnil.

Nechápavě se podívám na toho Amíka, kterému radostí poskakují zorničky.

„Jsem teplej, no,“ pokrčím ramenama a v tu chvíli dostanu další ránu. Svět se mi protočí vzhůru nohama a na okamžik ztratím vědomí.

Ale jen na okamžik, protože Američan už rukou mává směrem ke sklu, ve kterém vidím akorát tak sám sebe, a já vím, co mě čeká.

Drogy. Injekce. Nesnáším jehly.

ZIMA 2020

Ležím ve sněhu a jsem totálně v prdeli. Zaprvý jsem uprostřed holého kopce, zadruhý někde, možná tři sta metrů ode mě, sedí snajpr. Jediný, co mě kreje, je sníh.

No a co teď? ptám se sebe a přemýšlím, až mi od uší stoupá pára.

Naneštěstí jsem nikdy nebyl moc chytrej a tak mi trvá sakra dlouho, než mě něco napadne.

Ležím ve třiceti číslech sněhu, pod ním je zmrzlá půda a pod ní, ještě hůř, ledový skalnatý podloží.

Podobně to vypadalo asi před měsícem, když se mi podařilo zdrhnout z toho lágru. Až po uši ve sračkách a totálně bez šance. Už abych byl zase doma, obklopenej lidma, který maj spoustu munice a velký kvéry, a já si nebudu připadat, že se taky nemusím dožít svýho důchodu. Z tý jejich americký základny jsem zdrhnul jen díky kurevskému štěstí a pomoci nějakýho Poláka, kterej mi říkal, že se se mnou potkal před dvěma lety. Já si na něj bohužel

nepamatoval, možná si mě s někým splet, možná ne, ale každopádně mi dal několik desítek vteřin na cestu ven a já, nahej a zmlácenej, přebrodiv potok sraček a ocitl se uprostřed nějakýho lesního areálu.

Jenže ted' tu Poláka nemám, tak co ted'?

Jakmile se postavím, chytnu ji mezi světla a nejspíš svoji první smrt nerozdejchám. Jen málokdo měl to štěstí, že ji rozdejchal napoprvé. Natož napodruhé. Vid'.

Krycí palba, nesmysl. Sotva rozhlednu vidím.

Snažit se plazit je sice fajn, ale za chvíli mi nad hlavou zakokrhá vrtulník a co potom? Potřebuju se dostat z týhle pláně co nejdřív a pokud možno živej. Siedkreuz byl krysa, to je mi jasné, ale informace, který jsem vydoloval při útěku z americký základny, rozhodně stojej za to, abych se domů vrátil s hlavou pořád na svým místě. A pokud se mi podaří přijít po svých a zamávat bráchovi oběma rukama, bude to příjemnej bonus.

A jak tak myslím na to, že mi useknou obě haksny, napadne mě strašná blbost.

Taková blbost, že to může i v klidu zafungovat.

Ted' jenom otázka, jestli u toho nezmrznu...

ZIMA 2013

30. listopadu 2013, 22:00

Přesně v deset hodin za sebou zavírám dveře. Nechávám na pokoji svoje spolubydlící, ani jeden se neodhodlal se mnou jít. Tak ať.

Zpocený dlaně utřu do džínsů. Přes hlavu hodím černou čepici, kterou zakryju stejně barevnou kapucí.

Chodba dlouhá sotva deset metrů je najednou nekonečná. Každý krok je těžší a těžší, čím blíže schodišti jsem. V krku mám sucho, knedlík a cejtím, jak se mi nahoru sune žluč. Buď se poblížu, nebo ne.

Polknu, kouknu do ztlumených světel.

Naštěstí je naše kolej pěkně stará, takže proplížit se dolů nevyžaduje žádný kumšt. Žádný čidla, žádný výtahy. Jen tři patra dolů.

Batoh s jedním popruhem si víc utáhnu a seběhnu jedno patro. Jsem na druhém a tady moje cesta teprv začíná. Uvědomuju si, že plížit se skrz hlavní a vlastně i jedinej vchod je nesmysl. I kdyby mě vrátná nenaprášila, nikdy nevíš, koho odchytiš přímo u dveří. Z druhého patra se dá zdrhnout taky dobře.

Nebo si to aspoň myslím.

Otevřu dveře na studovnu a spokojeně přikývnu. Nikdo tu není.

Místnost pětkrát pět metrů ani nerozsvítím. Okny z jižní strany sem proniká dost světla z pouličních lamp. To mi bude stačit.

Zavřu za sebou dveře a v rohu místnosti pokleknu. Naposledy zkontroluju batoh. Klíče, peněženka a nabíječka na mobil, to jsou nesmysly. S největší pravděpodobností je nebudu potřebovat.

Ale kuchyňskej nůž, náhradní oblečení, jedna tyčinka snickers a půllitrová petka vody se budou hodit určitě. Nůž je sice ukázkově tupej, ale k zabíjení tupejch Amíků ho beztak nemám. Nikdy nevíš.

Zapalovač a dlouhej špagát.

A klidně se tomu směj, ale vzal sem s sebou i knihu. A pak, někde mezi trenkami a ponožkami, mám ještě balíček kontaktních čoček a brýle.

Dobře. Snad mám všechno, víc nepotřebuju – nebo si to aspoň myslím – a potřebuju bejt co nejlehčí. A tedy i nejtišší.

Boty mám svoje staré sportovní, nejedná se o žádnou luxusní kauf, ale na těch pár kilometrů budou stačit. Hlavní jsou ponožky, jak se dočteš v každé správné příručce a tak na sobě mám hned dvoje a v batohu další patery.

Z klokánky vytáhnu černou šálu, omotám si ji kolem krku a potom zalovím v kapse ještě jednou, abych vytáhnul bandáže. Jsou černý a už se mnou proboxovaly až moc tréninků, takže jsou na místech potrhány, pořádně vybledlý a suchej zip už taky moc nelepí, ale to bude stačit. Dojdu k oknu a při skomírajícím světle pouliční lampy si je rychle namotám. Ani nad tím nepřemýšlím, spíš rychle rozmýšlím, kterou ze dvou cest si vyberu.

Láká mě to jít podél policejní stanice, protože je v zapadlý uličce, ale zase se bojím, že zrovna tam budou mariňáci kempit. Jistější se mi zdají tmavý pochcany uličky u stanice metra Národní třída.

Chvilí jsem odpoledne přemýšlel i nad tím, že se na Florenc dostanu tunely metra, ale pak jsem to zavrhnul. Metro je určitě odříznutý, fungujou beztak jen určitý stanice, ve kterých je protiatomovej bunkr. A bohužel, ani Můstek, ani Národní třída je nemaj.

Proto je brácha na Florenci.

Protože tuhle stanici stihli ještě Češi zabrat.

No, každopádně, i kdyby náhodou byly vchody do metra nejištěný, při představě, že se v úzkém tunelu najednou objeví rychlej krtek, se mi udělalo mdlo. Takovou smrt bych nechtěl zažít.

A nejdůležitější je to, že se nechci pohybovat v prostředí, který vůbec neznám.

„Ve 22:10 se meni hlidky, od narodni po vaclav 1, od vaclava po republiku 2, od rep po florenc 2. Zkus se dostat na florenc, najdes me tu. Pokud mas koule. Dej na sebe bacha.“

Znovu si rychle přečtu bráchovu esemesku. O jeho vojenský minulosti jsem se dozvěděl vlastně až loni, ale i tak mě nepřekvapuje, že má k dispozici různý informace, jejichž hodnota je pro mě momentálně nevyčíslitelná.

Ale překvapuje mě, že mi tak věří.

Kluk, kterej akorát párkrát v životě střílel z vojenskejch kvérů, se má propížit centrem Prahy. Všude se to hemží zelenejma hlavama, který po tobě začnou střílet, jakmile tě spatřej. Kdokoliv, kdo vyjde ven, je nepřítel mírový operace a může bejt zastřelenej.

Mírová operace...

Telefon schovám do kapsy na popruhu od batohu.

Otevřu okno a vykuknu opatrně na obě strany. Naproti mně je mexická ambasáda. Taky takovej jemnej průser, ale věřím, že se tam nikdo ochomýtat nebude. Velvyslanec nejspíš už dávno kempí v některým ze spřátelených států, v Německu třeba, nebo dokonce i doma; a bez velvyslance v tom baráku sotva bude někdo vyžírat elektriku.

Rozhodně je pro mě ambasáda přijatelnější risk než obytnej barák naproti hlavnímu vchodu do naší koleje. Znáám Čechy a to jejich vlastenectví. „Haló? Tady Ferda Vaněk, chci vám jen říct, že vám zdrhá z vokna nějakej puberták. Jo, jasně, jen mě nechte s mojí rodinou bejt, nechte mě emigrovat...“

Nikdy nevíš.

Z okna dolů na ulici je to pěkná vejška a já byl odjakživa špatnej lezec, kterej se hrozně bojí výšek, ale dneska mi to nevadí. Dneska bych šel i plavat.

A to plavat fakt neumím.

Adrenalin vystoupá do závratnejch hodnot a cejtím, jak mi rudnou uši. Opatrně vylezu z okna a špičkama pod sebou zapátrám po římse.

Šplhám rychle, do prvního patra jsou to ubohé dva metry, potom na zem už třeba i seskočím. Naštěstí se mi podaří nohama objevit malý výstupek nad oknem v prvním patře, slezu na něj a odtud se spustím na chodník.

Ted' jsem v Jirchářích a čeká mě slušně dlouhý poklus.

Pokud teda nenarazím na pár překážek.

Přes Ostrovní se proplížím ke Spálené. Tady je to fakt o držku, páč uličky jsou úzký a kdykoliv na tebe může vybafnout... kdokoliv. Třeba voják, jinej zdrhač, nebo kolaborant.

Skoro v pokleku se plazím u zdi baráku, ve kterým je normálně nějaký hotel, ale už nefunguje. Snažím se hledat stíny, dokud se nedostanu do temný Purkyňovy. Tady to mám rád, žádný světla, dobře se tu dá i zdrhnout. Co jsem se tu nachodil.

Vladislavova už je horší, ale pořád je to ještě dobrý. Ted' se musím ale rozhodnout.

Vpravo vzít přes Charvátovu a Jungmannovu na Můstek, nebo vlevo prolézt rychle Národní třídu a přes maličkej průchod, u kostela sv. Martina ve zdi, na Havelský trh? Přes Národní je to fakt o hubu, ale potom už to bude lahoda. Kdežto Jugmannka je

pohoda, ale přes Můstek to bude kurva náročný, protože něco mi říká, že kdybych měl obsadit nějakou stanici metra, Můstek bude zrovna na seznamu hodně vysoko.

Volím Národku.

Proběhnu Charvátovku doleva, zastavím se v malém průchodu na Národní a zakleknu za sloupem.

Hluk.

Strach.

Adrenalin.

Ve střevech mi bublá.

Chvilí si oddechnu. A znovu opatrně podél zdi vykuknout na Národní.

A tady je ten sympatickej hummer. Popojíždí teď po mojí levý straně směrem k Národnímu divadlu. Pro moje oči je to teď jen malej flíček rozmazanej v barvách pouličních světel a zataženýho nebe. Spousta aut podél Národky mi pomůže, ale ještě chvíli počkám, dokud hummer komplet nezmizí a já se nebudu cejtit jak rozvařenej knedlík.

Z kolen mi teče želé a kotníky jsou z betonu.

Aspoň tak si teď připadám.

Nakonec už mi to strach nedovolí, rozeběhnu přes ulici směrem k Platýzu a vedle něj zahnu do maličké uličky u kostela.

Tu uličku ani nenajdeš na mapě a já sem občas v noci chodil močit na baráky, když jsem ještě chodil občas pít.

A tady to přijde.

Jako kdybych to s tím chcaním přivolal.

Než se stihnu zastavit, vběhnu ramenem do močícího mariňáka, kterej si spokojeně pohupuje bimbsem sem a tam a chčije na roh Platýze.

Kde se tady kurva vzal?

S dvoumetrovým mariňákem moje beranidlo ani nehne, jen si překvapením stříkne poslední kapky na maskáče a už na mě otvírá pusku. Než stihne cokoliv říct, můj mozek kompletně vypne a já se pochčiju taky.

Strachy.

Zmateně na vojáka zírám, zatímco on sahá po pušce ledabyle zavěšené na popruhu přes rameno.

„Nee,“ zasípu jen a znovu do vojáka strčím.

„Freeze!“ stihne jen zakřičet, ale to už jsem u něho a točím ho zády k baráku. Potřeba eliminovat výhodu výškový převahy, přikrčit se v kolenou, levou nohu dopředu, přenést váhu na špičku a na palec, vytočit se nohou dovnitř a bokem ven, levá ruka v pravém úhlu ve výšce očí, švih a přesný úder na játra.

Spíš grif než cokoliv jinýho.

Mozek v tu chvíli zapne a já si uvědomím teplý chcanky stékající po mojí pravý noze, ohromnou bolest hlavy a neskutečně ohromnej strach. Je to úplně jiný, než když proti tobě stojí dvoumetrověj boxer.

Žádný pravidla. Nepřestávat. Neprůstřelná vesta můj úder zachytí v plný paradě a mně v zápěstí vykvete trnitej keř bolesti. Matně vnímám tu černotu kolem, vidím jen vyceněný zuby americkýho vojáka, jeho loket míří na mojí hlavu a kdybych nebyl přikrčenej, schytl bych to luxusně do krku. Takhle se jen zhoupnu v kolenou, přenesu váhu na zadní nohu, vytočím se vrškem těla doprava a uhnu hlavou. Jako bych udělal osmičku, hlavou i trupem, znovu se vrátím v rotaci, váhu přenesu v pravý noze na špičku a tentokrát pravým hákem naberu spíš vertikální směr. Tříčtvrteční pravej zvedák se tomu říká. Stihnu ještě vytočit zápěstí do strany, takže moje pěstička pronikne vojákovým krytem a přistane mu přímo na bradě.

Lucky punch.

V bradě se sbíhají nějaké nervy či co, takže když se trefíš přímo do důlku, haksny tvýho protivníka se samovolně změňej v hromadu rosolu. A na tohle moje já čekalo.

Chytil jsem mariňáka pod krkem a zvedl ho zpátky.

Jak? To nevím. Ta síla byla neskutečná. Takovej euforickej pocit jsem zažil naposledy na zápase Česka s Bulharskem, kdy jsme v pražský hale hostili výběr nejlepších borců z Bulharska. Tehdy jsem bulharskýho šampiona knockoutoval v druhým kole vlastně velice podobným úderem, až na to, že toho Bulhara jsem musel mlátit tak minutu v kuse, než se sesypal.

Tady se mi povedl šťastnej úder a mariňák se mi v rukou rozsypl jak stavebnice lego. A já ji s chutí vzal a jednotlivý dílky rozšlapal.

Teprve ve chvíli, kdy mi vystřelí z levačky pekelná bolest, se zadívám na rozbitej obličej toho vojáka. Zírá na mě otevřenýma očima.

Je tuhej. A celej od krve.

Jako bych sahal po kopřivách, rychle cuknu rukou a pouštím mrtvolu na zem. Levačkou jsem mu zarazil nos do mozku. Až do

ted' jsem nevěřil, že je to možný, ačkoliv Bruce Willis v jednom filmu mě přesvědčoval, že to možný je, ale tady ta pochcaná mrtvola americkýho hrdinnýho vojáka je fakticky... mrtvá, zabitá nosem v mozku.

A jak tu mrtvolu pouštím a mozek si uvědomuje, co jsem tu udělal, zebleju se jako pes.

Vstávej, vstávej.

Ačkoliv nevím, jak to tam vypadá, připadám si jako na buzerplacu. Nade mnou stojí vrchní instruktor a já zvracím do bláta. „Vstávej, kurva!“

A ještě mě nezapomene pořádně šlehnout.

Mrtvolu očešu o to, co všechno dokážu pobrat a přitom umím použít. M4ka je sice v každý počítačový hře, ale nikdy mi tam neukázali, jak si upravit posuvnou pažbu. Dvoumetrovýmu mariňákovi asi vyhovovalo, když měl samotnou hlaveň kilometr od těla, ale já při svých rozměrech potřebuju menší kompaktnější zbraň. Přece nebudu chodit po Praze s kvérem, kterej je větší než moje ruce. A tak jen ze zbraně vytáhnu zásobník, odemknu komoru a nechám z ní vylítnout zlatavou nábojnici.

Samotnou karabinu zahodím přes zábradlí dolů za kostel, kam ostatně skopnu i mrtvolu, kterou ale nejdřív ještě oberu o pistoli.

Překvapením skoro hvízdnu, když z pouzdra vytáhnu M1911. Měl jsem za to, že tuhle pistoli americký jednotky už dávno nepoužívají, ale mariňáci byli vždycky něco trochu víc, že jo. Z taktický vesty ještě vylovím náhradní zásobníky do pistole, tlumič a od pasu vojákovi strhnu pouzdro s bojovým nožem; a než mrtvolu fakticky skopnu dolů, svlíknu z ní ještě i balistickou vestu. Ta se bude určitě hodit. Stejně jako pouzdro na pistoli s elastickým popruhem kolem stehna. Chvilí s vestou zápasím, než ji naroubuju na mikinu, ale když už ji konečně urovnám, setru si z tváří svoje sliny a zvratky a vyrazím dál.

Na Uhelným trhu zase zrychlím a proběhnu do černě zívající uličky V Kotcích. Kočičí hlavy pěkně klapou, ale je tu tma, nikdo sem nechodí a já potřebuju sakra zdrhnout.

Přes Melantrichovu do Havelský.

Proč tam kurva ten voják byl sám?

Čím víc vteřin od toho setkání uteklo, tím víc začínám přemejšlet nad věcmi, který mi prve nedocvakly. Co tam dělal? Proč tam byl sám? Vyhodili ho z hummeru, že ho naložej na zpáteční cestě? Nejspíš. Nechali ho tam samotného? Proč?

Proč jsem nevzal vojákovi vysílačku?

Co když už mě teď nahánějí a já jsem v prdeli?

Mám se vrátit, nebo...?

Přes Náměstí republiky se nedostanu, zhebnu tam a... z očí mi vyhrknou slzy.

Kolem Stavovského divadla, rektorátu univerzity, kam jsem pilně moc nechodil, Ovocný trh a hurá, vpravo je Prašná brána.

Sípu, sotva dýchám, v boku mě bodá. Adrenalin zmizel, uši mám studený a v kalhotách už necejtím takovou frontu. Ale teď to teprve přijde.

Zastavím se na rohu naproti Kubistickému domu. Kouknu vlevo. Celetná je prázdná. Takovej nezvyk, vždycky je narvaná turisty s výrazy obdivu. Nakouknu doprava, Prašná věž je osvětlená, ale už se pod ní nehoufují turisté ani kolemjdoucí Pražané.

Teprve teď mi dochází, jak je to tady vlastně jiný. Zákaz vycházení je teď vlastně moje největší výhoda, ale i problém. V davu bych se snáz ztratil, v tom prázdnu zase uslyším motory... nebo někoho dřív zmerčím. A v tom prázdnu mě snáz uvidí nějaký pěšák, že jo.

Zhluboka oddechuju. V plicích mi hvízdá, v krku se ubalil hrozen hleny a slin. Odplivnu si a znovu se rozhlédnu. A pak prostě vlítnu do Královských ulic.

Někde Na Příkopě zahřmí motor a nehučí pomalou jízdou.

Není čas. Ted' nebo nikdy.

Na Florenc mi zbejvá odhadem něco přes kilák a já se rozhodl, že to celý uběhnu. Musím se vyhnout těm dvěma hlídkám a dostat se na Sokolovskou tak nějak co nejrychlejš. Na Sokolovský u stanice metra tuším českou barikádu, pár českých tanků a dočasný status quo. A na tom kilometru mezi mnou a Florencí hlídkují prej dva hummery.

Ted' už možná i víc.

Přesprintuju ke Kotvě. To se ještě dá.

U Kotvy zastavím, zhluboka se vydýchám a skrytej v temným podloubí tohoto hnusnýho baráku se v pokleku doplazím ke sloupu, u kterýho obvykle postávají bezd'áci a žadoněj o drobný nebo cigára.

Měl jsem pravdu. Na Náměstí republiky stojí hmmvee. Napadne mě, co se asi stalo s těma hummerama, který jsme si od Amíků půjčili.

Nad hlavou mi vyblejskne jazyk smajlíka a já pokrčím rameny. „Neřeš sračky,“ šeptnu sám sobě a lehnu si na zem.

Dobře, vpravo kempí hmmvee, vlevo ještě nevidím. Budu to muset risknout, čím dýl budu hnít na jednom místě, tím spíš mě někdo objeví.

Až uvidím, že kulometčík přejíždí svojí zbraní doleva směrem k Příkopům a Poříčí, vyletím do Truhlářský ulice. Pokud si dobře pamatuju, osvětlení je tam slabý, vysoká budova Palladia mě skryje před pátravými zraky a až na Petruskou bych měl bejt v cajku.

Hlavně zase žádný močící mariňáky.

Zleva se ozve hukot motoru.

Kurva! Vleže se otočím a rychle se proplazím zpátky za sloup. Co nejvíc do stínu. Jakmile vozidlo přejede, vytáhnu telefon, zakryju displej dlaní a kouknu na hodiny.

22:19.

Ty vole, tak rychle jsem snad k Palladiu nikdy nedoběh. A to jsem se ještě pipal s mariňákem a kradl jsem mu části jeho výstroje. Sem kretén, vysílačku jsem mu měl šlohnout.

Dobře.

Znovu se připlazím víc dopředu a nakouknu doprava.

Zleva přijel hummer, takže snad teď žádnej další nepřijede. Za Palladiem to stočil doprava Na Poříčí a nejspíš jede kolečko k Florenci a pak zas nějak nazpátek. Mám asi minutu, abych doběhl na Petruskou a tam se někde schoval. Bůhví, jaký kolečka mariňáci objížděj. Mám celkem vítr z toho, že zrovna na Petruský na mě hmmvee vybafne a smete mě kulometnou palbou.

Teď!

S heknutím se rozběhnu, přesprintuju plac a zahučím do Truhlářský.

Makej, makej. Sprintuju dál. Telefon pořád v ruce, vždy po chvíli rozsvítím displej a zkontroluju čas. A pak jsem najednou na Petruským náměstí a přede mnou se rýsuje ve světle lamp svatej Petr. Rychle. Rychle, k němu.

Z posledních sil přepadnu přes plůtek, na němž si roztrhnu džíny a zahučím do stínu kostela zrovna ve chvíli, kdy zepředu uslyším hrčení vojenskýho auta. Rozbiju si koleno, jak přistanu na štěrkou před kostelem, v kleče rychle zalezu za roh nějakýho kněžskýho výklenku a volám všechny svatý.

Hummer odjede, ani se nezastaví.

Ty vole.

Dejchám jak uštvanej pes, skoro zvracím vyčerpáním, ale naštěstí už jsem se vyblil u mrtvoly dost a tak jen v krku koulím hleny s příchutí žluči a flušu je stranou do trávy. Zbejvá mi odhadem tak půl kiláku a ten opravdu musím přeběhnout. Na Florenci se už nemám kde schovávat, jestli tam maj mariňáci hnízdo naproti tomu tušenýmu našemu, budu v píči a budu muset zdrhat.

Spíš v indiánským poklusu doběhnu na roh Petrský s Těšnovem a nahlídnu doprava i doleva. Přímo přede mnou je nějaká travnatá plocha u tramvajový zastávky, za ní je černota podmostí, vpravo svítí jen žlutý světlo McDonaldu. Jak typický, že si mariňáci vybrali k zajištění zrovna tuhle kruhovou stavbu. Vsadím se, že tamní personál žádněj zákaz vycházek nemá a dělá Amíkům jeden burger za druhým.

Dobře, když vyběhnu na tu trávu a proběhnu pod mostem, budu přímo u kina Atlas, odtud jen doprava a jsem naproti stanici metra. Že by se dalo vlézt do metra přímo tam?

Než se stihnu rozhodnout, zprava se vynoří hummer a zahne přímo ke mně.

Ucuknu za roh. Do psí prdele, žádněj vchod, nic.

Zazmatkuju, přitisknu se bílým batohem k baráku a dělám, že tam patřím. Hummer projede naštěstí kolem a zahne až do Klimentský ulice.

Tak, teď nebo nikdy.

Udělám jen tři směšný kroky po trávě a najednou se rozsvítí ohromnej reflektor. Zamžourá mým směrem a uloví mě, jak sprintuju v temným blátě pod mostem. Debil jsem. To je jasný, že zrovna tenhle flek si musej Amíci nějak pojistit.

„Ježišikriste!“ zakřičím jen a zvednu ještě víc kolena.

Z boku mi vystřelí bolest ze zoufalýho nedostatku dechu, adrenalin mi znovu rozpálí uši do ruda a já jen běžím. Žádný výstřely mě ale nepozdravěj, Amíci mě nechaj proběhnout k Atlasu, odtud už na kyslíkovéj dluh přímo ke stanici metra Florenc.

K pytlům s pískem.

A českou vlaječkou na rameni jednoho z vojáků.

„Ježišikriste,“ vydechnu a svalím se mu k nohám.

30. listopadu 2013, bůhví, snad kolem 23:00

Sedím, skoro nemůžu popadnout dech. Podlaha vestibulu metra je tak studená, že mi z ní mrznou pŕlky, mezi který mi stejká ledovej pot. Řekli mi, ať se ani nehnu a varovně na mě ukázali prstem. Jo, to jsem ochotnej klidně i udělat, protože si najednou připadám jak dvakrát vyblitý zelí. Donesou mi ale v prostý plastový misce něco, co se podobá kuřecímu vývaru a navrch k tomu mi přidají plastovou lžičku na dezerty.

Jakmile zhltnu polívku, strašlivě si odkrknu. Nevnímám pohledy civilů ani vojáků, prostě jsem měl teplý jídlo a levačkou se teď snažím zvládnout roztřesený kolena.

Když mě tamten voják chytil za ramena a stáhl do vestibulu metra, konečně jsem se nadechnul. Na placu před metrem stál tank, za ním pokuřovala trojice dalších vojáků. Všude byly pytle s pískem, jedno kulometný hnízdo a tři ohromný bedny s něčím se tísnily u vchodu do vestibulu žlutýho metra.

Hned zprvu mě dost pečlivě prohledali, vzali mi zbraň, a když mi prohrábli batoh, vrátili mi ho – samozřejmě bez nože – zpátky do roztřesený pravačky. Teprve potom mě posadili na zem.

Koukal jsem kolem sebe a strašlivě sípal. Ve vestibulu se na zemi povalovalo tak dvacet třicet civilů. Leželi na tom, co s sebou měli, nebo na holý zemi. Buď spali, nebo měli zavřené oči, nebo okouněli jako já. Za roh do vestibulu červeného metra jsem sice neviděl, ale tušil jsem, že to tam vypadá podobně.

Nikdo na mě nemluvil a pokud' jo, vůbec jsem ho nevnímal. Když mi ale do rukou dali plastovou misku s teplým čímsi, zašeptal jsem svoje díky a dal jsem se do souboje s rozvařenýma nudlema.

Teprve ve chvíli, kdy sem dojedl, si ke mně přiklekl voják s baretem na hlavě. Zelený maskovací vzor má příkladně čistej a boty se mu leskly. Od uší mu odstávaj krátký černý vlasy.

Až ted' mi dojde, jak moc zpocenou mám kebuli, tak jen pravačkou stáhnou z hlavy kapuci i s čepicí. Možná se mi to jen zdá, ale voják se usměje, když uvidí můj sestřih.

„Řekneš mi, jak se jmenuješ?“ zeptá se mě a já jen přikývnu. Naprázdno polknu a vyčistím si krk jedním dlouhým odkašláním.

Kouknu na jeho frčku a řeknu mu svoje jméno. Ani si ho nikam nezapíše, jen přikývne.

„Hledám tady nadporučíka Voliše,“ dodám.

„Důvod?“

„Je to můj bratr, četaři,“ odpovím, a když vidím jeho tázavej pohled, rychle dodám: „Máme každéj jinýho tátu.“

Četař se zvedne a přikývne. Ukáže mi gestem, ať si počkám a potom zmizí na schodech dolů do metra. Vyškrábu se na nohy a koukám se za ním. Přímo u eskalátorů stojí vysoký svobodník a ještě než zvládnou udělat krok blíž, zastaví mě rukou. „Tam nesmíš,“ řekne a vrtí přitom hlavou.

Sjedu ho pohledem. Českéj pseudokalach zavěšenej na popruhu na prsou, pravá ruka ležérně položená na pažbě. Zelený maskáče, vysoký boty, vysoko upnutej opasek s pouzdrem na pistoli. Nic víc na něm v přítmí není vidět.

„He?“ zmůžu se na odpověď a pokrčím rameny.

Trvá to snad deset minut, než se na eskalátorech objeví četař v doprovodu prošedivělého důstojníka. Oba míří ke mně. Zvednou se dvě tři civilní hlavy a přejedou důstojníka zkoumavým, ale unaveným pohledem. A pak se odvrátí zpátky.

„Jsem podplukovník Ittner,“ prohlásí ten šedovlasej ježek a podá mi ruku. Vydrápu se na nohy a napřáhnu k němu pravačku.

„Než vás vezmu k nadporučíku Volišovi, chci od vás váš batoh a váš telefon.“ Stále mi zuřivě tiskne ruku, jako kdyby mi z ní chtěl udělat paštiku, a kouká se mi zpříma do očí. Podplukovník je tak o deset centimetrů vyšší než já a vojenskej ježek mu zoufale nesluší, ale v očích má desítky let služby a v hlase rozhodující autoritu. Pochopím, přikývnu, vytáhnu z kapsičky na popruhu telefon, batoh pak odepnu a podám směrem k podplukovníkovi.

Po mých věcech však chňapne četař jako hladovej vlčák po mase a podívá se mi do očí. „Budu to chtít ale zpátky,“ prohlásím s co největším sebevědomím, jaké jen dokážu ze zásob emocí vydolovat.

„Samozřejmě,“ odpoví podplukovník a mávne směrem k eskalátoru.

Eskalátory jsou samozřejmě vypnutý, ale dolů se po nich jde vcelku dobře. V mezipatře mezi jednotlivými schodišti si všimnu východu ven, pečlivě zabarikádovaného, s vojákem vedle něj. Opírá se ledabyle o zeď a skoro si může zíváním hubu roztrhnout.

Sejdeme ještě jedny schody. Jsme přímo na nástupišti.

„Vítejte na Florenci,“ prohodí pobaveně podplukovník, který celou dobu šlape přede mnou. Četař se táhne za mnou jak smrad.

„Řekněte mi,“ vyptává se podplukovník, když jsme se zastavili pod eskalátory, „odkud jste se k nám dostal?“

Chvíli nechápu jeho otázku. „Bydlím na koleji na Voršilský, pane,“ řeknu nakonec.

„A jak jste se sem proplížil, proboha?“ hekne podplukovník a ukázal k tunelu směrem na Černý most.

Neodpovídám. Mlčím a předstírám, že mě spíš zajímá, co je v tunelu směrem na Zličín.

„Tam jsme to museli zabarikádovat,“ odtuší četař, který přešlapuje za mnou. „Američani drží všechny stanice od Zličína po Karlovo náměstí. Národní a Můstek jsme hermeticky uzavřeli a Američani na jejich obsazení rezignovali.“

Nechci, aby měl brácha případně nějaký problémy a tak se podívám zpátky na podplukovníka. „Proběh jsem to, pane. Tužil jsem, že na Florenci budou naši.“

Kdyby uměl podplukovník Ittner říct otazník, nejspíš by to znělo jako ten zvuk, který z něj právě vybublal.

„Věděl jsem, že tady na Florenci je protiatomovej kryt a tak jsem to risknul,“ odpovím na ten jeho otazník.

„A ta zbraň?“ řekne chytře četař.

„Americká,“ odpálím jeho smeč zpátky.

„Pojďte,“ ukáže Ittner na branku do tunelu.

Cestou se mě vyptávají, co jsem tam nahoře viděl, tak ji řeknu všechno, co si vybavím. Počty hlídek, počty mužů, řekl jsem jim o pochcaným a poblitým mariňákovi u kostela svatýho Martina, stacionární hlídce u Palladia i okružních hlídkách mezi Náměstím Republiky a Florencí. Ptají se mě na uličky a ulice a já jim odpovídám, pokud na to znám odpověď.

Asi po třech minutách pomalý chůze dojdeme do depa.

A tam stojí můj brácha, kouří cigaretu a dívá se do mapy.

30. listopadu 2013, 23:10

„Ty vole, nazdar!“ usměje se brácha a podá mi ruku. „Bratře.“

Asi tak hodinu na něj zírám. Oblečenej v bojový uniformě, rukávy od košile vytažený k loktům, široký maskáče, kožený boty. Opasek s pistolí, rozčepýřený vlasy sotva zakrývá baret neurčitý barvy. Brácha má sice daleko k ideální figuře vojáka, přesto najednou vypadá úplně jinak, než jsem zvyklej.

Stisknu tu nataženou pravačku. „Ahoj,“ řeknu jen a pak prostě neodolám a nechám se sevřít v medvědíh objetí. „Bratře.“

„Tak je to pravda,“ zasměje se vysoký četař a podá mi zpátky moje věci. Oba si nás prohlíží a na tváři má poprvé opravdu upřímný úsměv. „Zezačátku jsem tomu vůbec nevěřil, ale když vidím ty vaše ksichty...“

„Nech si toho, Kašpare,“ odsekne brácha a pustí mě ze svýho objetí. Potáhne z ručně ubalený cigarety a pustí ji na zem. Sleduju ten kousek papíru a tabáku, dokud ho nezašlápne široká výsadkářská bota. „Pojď,“ řekne brácha a naposledy zakrouť špičkou boty. „Pokecáme si.“

Mávne rukou, otočí se ke mně zády a já se tázavě podívám po podplukovníkovi.

„Jen běžte s nadporučíkem,“ usměje se. Na víc nečekám, roztáhnu úlevou koutky a vydám se za bráchou.

Poprvý v životě jsem na Florenci tam, kam se obyčejnej člověk nedostane. Ohromný depo, který se ani v maximálním provozu skoro nepoužívá, je přebudovaný na ohromnou základnu, který ale chybí to nejdůležitější.

Lidi.

Na ploše fotbalového hřiště jsou všude poházeny krabice a bedny, koleje nekoleje, všude se povalují pytle s pískem. Při okrajích stojí reflektory na žlutých nohách, světla a všemožně zkroucené kabely se žárovkami.

Cestou potkáváme několik vojáků, kteří jsou zabraní do svojí práce. Jeden tahá pytle s pískem k jakýmsi dveřím, druhý zuřivě skládá krabice podle určitých nápisů u jiných dveří. Třetí všude natahuje kabely a přitom v koutcích úst převaluje nezapálenou cigáro.

Tři další už sedí za provizorními stoly a zuřivě zápasí s malými vojenskými notebooky.

A pak pár dalších pořád pobíhá sem a tam a v rukou nosí nějaké kovové součástky.

Zastavíme se s bráchou u rozsvíceného reflektoru.

„Počkej tady,“ kývne směrem k pytlům s pískem, který se povalují pod světlem, a pak zmizí v kovových vratech, které vedou do temné chodby kamsi pryč. Sedím tam sám pár minut, než mě napadne rozbalit tu snickersku.

Zhltnu ji a zapiju vodou.

Obal zmuchlám a hodím zpátky do batohu.

Sleduju vojáka, kterej nosí kovový součástky, vypadá to jako nějaký tyče nebo co a přitom spíš myslím na to, co se dneska všechno stalo. Kouknu na telefon, zkontroluju čas a zívnu. Z nohou mi vyprchalo úplně všechno, připadám si jako kus bláta, kterej někdo rozmatlal po zdi a ještě se tomu řádně vysmál.

„Hej,“ houkne brácha z vrat a mávne na mě. „Pojd’.“

Zvednu se a rozmatlám se po zdi ještě víc. „Ty vole,“ heknu a udělám tři váhavý kroky.

„Máš toho dost, co?“ rozzáří se bráchův obličej. „Seš holt bahno.“

„Ani nevíš, jak vtipně to teď zní.“

Podá mi ruku, a když se vysoukám do vrat za ním, postrčí mě dopředu.

„Co se sakra stalo?“ zeptám se, když jdeme širokou chodbou. Šlapeme trochu do kopce a nouzový osvětlení na stropě naznačuje, že se chodba stáčí jemně doprava.

„Ty nemáš televizi vlastně, vid’?“

Zavrtím hlavou, ačkoliv odpověď brácha ani nečekal. Vytáhne z náprsní kapsy tabatěrku, otevře a podá mi ji. Nekouřím už skoro

rok, ale po chvíli váhání si nakonec jednu ubalenou vezmu. Převracím ji v prstech a koukám si na špičky bot.

Škrtne zapalovač a brácha mi připálí. První pocit je zlej a málem se rozkašlu.

„Síla,“ ohodnotí to nadporučík Voliš a sám si zapálí.

„Zabije i mrtvolu,“ odsouhlasím a vyfouknu obláček.

„Počkej, až ochutnáš vojenský kafe,“ usměje se bratr a potáhne si. „Všechno ti vlastně říct nemůžu, alespoň ne bez souhlasu vrchního velitele, ale počkej nahoru. Dáme si kafe, posadíme se k televizi a užijeme si adventní program.“

„Kde to vlastně jsme?“ řeknu a ukážu neurčitě na strop.

„Až tam dojdem, poznáš to hned.“

Ty jeho vyhejbový odpovědi mě trochu rozčilujou, ale znám svého bráchu poměrně dobře. Sice jsme se dlouhý roky neviděli a poslední tři roky návštěv jednou za měsíc to určitě nevynahrady, ale od jistý doby vím, že je ke mně upřímněj, jak jen to jde.

„Víš, jak jsme se loni bavili o tom, že jsem odmítnul jednu práci?“ řekne rychle a podívá se na mě. Přikývnu. „No, tak jsem ji teď musel vzít.“